

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM NHỚ LỜI ƯỚC DÒ LA QUỲ ỐC

Trong ba người thì Vân Trung Tiên Tử công lực cao thâm hơn hết, nếu mù mà không tiếp được ba chiêu thì Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn không phải nhắc đến nữa. Vân Trung Tiên Tử đề nghị đánh cuộc ba chiêu này là mù muốn tránh điều nặng để đi đến điều nhẹ. Nếu hai bên chiến đấu thì tất nhiên sẽ có người sống người chết mới thôi. Cuộc chiến đấu ba chiêu may ra có thể xóa bỏ được cuộc đấu lưu huyết.

Từ Văn vô tình đã mấy lần thi ân cho đối phương, lần đầu tiên chàng cứu Thượng Quan Hoành, về sau lại ba lần giải cứu Thượng Quan Tử Vi khỏi cơn tai ách. Chàng lại còn viện trợ để giữ vững chỗ ở của Sơn Lâm thần nữ, nửa khắc trước đây chàng lại còn giải cứu Ngụy Hán Văn khỏi chết về tay Ngũ Phương giáo chủ. Vì những lý do đó mà bọn Vân Trung Tiên Tử không tiện thắng tay đối phó với chàng, nhưng phụ thân chàng đã gây ra những mối oan cừu không có cách nào giải trừ được. Vì vậy mà mối quan hệ giữa hai bên biến thành cực kỳ vi diệu.

Từ Văn cũng hiểu rõ thế nên lúc ra tay chàng vận dụng toàn thân công lực. Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn gặp những cuộc tao ngộ khiến chàng cũng đồng tình với lão, nhưng vì vụ đổ máu Thất Tinh bảo chàng chẳng thể nào tha thứ được, muốn giết lão thì phải đánh ngã Vân Trung Tiên Tử.

Giữa lúc Từ Văn ra tay bầu không khí trong trường trở nên cực kỳ khẩn trương. Đây là cuộc đấu sinh tử. Nếu Vân Trung Tiên Tử không tiếp được ba chiêu tức là mất cả ba cái thủ cấp.

Vân Trung Tiên Tử trầm trọng dị thường song chưởng của mù khoanh tròn luôn mấy cái. " Bình, bình " bàn tay của hai bên đụng nhau có đến mười lần, Vân Trung Tiên Tử đã tiếp được chiêu " Độc thủ nhất thức " rồi. Từ Văn trong lòng hơi xao xuyến vì công lực của đối phương quả đáng ghê hồn, mù là người thứ nhất không sợ chất kịch độc và hoá giải được độc thủ của đối phương đánh tới.

Vân Trung Tiên Tử trán toát mồ hôi lấm chấm đủ tỏ trong lòng mù rất đổi khẩn trương. Từ Văn lùi lại một bước rồi quát lớn :

- Tiên Tử hãy tiếp chiêu thứ hai !

Chàng ra chiêu " Độc thủ nhị thức " cũng bằng công lực vận đến độ chót. Một tiếng " sầm " rùng rợn khiến người nghe phải ghê hồn, Vân Trung Tiên Tử lùi lại đến ba bốn bước sắc mặt lợt lạt.

Nhưng như vậy cũng được kể là tiếp xong chiêu thứ hai, bây giờ chỉ còn chiêu tối hậu, chiêu này quyết định cuộc sinh tử tồn vong.

Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn da mặt co rúm lại, Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành cũng cực kỳ nao núng, lão toát mồ hôi trán nhỏ giọt.

Từ Văn mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè, ánh sáng tưởng chừng ngưng tụ thành hình khiến người nghe thấy phải phát khiếp. Thanh âm chàng trầm trọng đầy sát khí chàng nói ra mỗi tiếng tựa hồ nhất kiếm đánh vào tim địch nhân :

- Đây chiêu sau cùng.

Vân Trung Tiên Tử người hơi run lên mặt ngọc xám xanh, dung nhan thấm đậm những giọt mồ hôi trong suốt từ trên trán nhỏ xuống.

Bầu không khí trong trường tường chừng như ngưng kết lại khiến cho người ta phải nghẹt thở. Đồn này quyết định ăn thua nên trong lòng Từ Văn cũng cực kỳ xao xuyến.

Chàng từ từ giơ song chưởng lên...

Thượng Quan Hoàn và Ngụy Hán Văn mắt tròn xoe tường chừng như đôi tròng sắp bật ra ngoài. Cơ cực nghiêm trọng này tường chừng trong võ lâm trăm năm khó gặp một lần.

Từ Văn vừa giơ song chưởng lên vừa lớn tiếng quát khiến cho mọi người mắt tối sầm lại :

- Độc thủ tam thức ! Diêm vương yến khách.

Vân Trung Tiên Tử giao hai bàn tay lại mới vạch nửa vòng luồng cương khí ào ào xô ra veo véo như xé bầu không khí. " úi chào ! " Vân Trung Tiên Tử rú lên một tiếng rồi té nhào, Thượng Quan Hoàn và Ngụy Hán Văn bất giác thét lên một tiếng kinh hoàng. Trong lúc chớp nhoáng này Từ Văn cũng cảm thấy đầu nhức mắt hoa, vì chàng cũng hao tổn chân khí rất nhiều, người chàng không tự chủ được cũng loạng choạng mấy bước.

Giả tử lúc này mà Thượng Quan Hoàn và Ngụy Hán Văn không đếm xỉa gì tới lễ luật giang hồ mà đồng thời xuất thủ thì Từ Văn có đối phó nổi hay không khó mà biết được. Thượng Quan Hoàn hai mắt đỏ ngầu nhìn Từ Văn ra chiều tức giận, Ngụy Hán Văn vì xúc động quá cũng lão đảo muốn té. Vân Trung Tiên Tử cố gắng gượng đứng lên nhưng vừa lồm cồm bò dậy lại té xuống ngay.

Giả tử mục dùng thân pháp né tránh hay xoay tay phản kích thì tình trạng sẽ khác đi, nhưng mục thẳng thần đứng yên đón tiếp ba chiêu mà không trả đòn. Mục thua thật, nhưng thua mà khiến cho người ta phải khâm phục một người đàn bà mà tác phong cùng hào khí chẳng kém gì một bậc hào kiệt tiếng ở đời.

Từ Văn đưa mục quang nhìn Thượng Quan Hoàn rồi lại nhìn Ngụy Hán Văn.

Ngụy Hán Văn ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi buồn rầu nói :

- Hội Chủ ! Tiên Tử ! Ngụy Hán Văn này kiếp sau xin được đền bồi. Than ôi ! Thiên địa bất công, quỷ thần vô tư..

Nổi bi phần của lão biểu lộ hết ra câu này.

Từ Văn run lên nói :

- Ngụy Hán Văn ! Lão hãy chuẩn bị để tự vệ đi, ta sắp ra tay giết lão đây.

Hoàn thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn run bần bật lùi lại một bước dài, lão cất giọng run run nói :

- Để lão phụ tự xử.

Giữa lúc ấy một thanh âm yếu ớt cất lên :

- Khoan đã ! Bản Tiên Tử vẫn chưa chết đâu.

Từ Văn quay đầu nhìn lại thấy Vân Trung Tiên Tử đã đứng lên mặt mày xám ngắt coi rất thê thảm. Mụ chưa chết thật nhưng mụ đã bị trọng thương vậy ba chiêu này có kể là tiếp được hay không ?

Lúc bắt đầu cuộc đấu đã không nói rõ là hề không chết thì kể là như đón tiếp được rồi mà cũng không ước hẹn có chết mới là thất bại.

Thượng Quan Hoàn Hồn vô cùng xúc động lên tiếng :

- Từ Văn ! Trong thể lệ thông thường thì trường hợp này được coi là tiếp nổi ba chiêu.

Từ Văn nghiêng răng tự nghĩ :

- Câu nói của lão không phải là vô lý vì đối phương đã té xuống rồi nhưng đứng dậy được..

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng nghe đánh " huych " một tiếng Vân Trung Tiên Tử lại ngã xuống đất mặt mụ xanh rờn, đôi môi mím lại rồi không nhúc nhích nữa. Từ Văn nhận ra đối phương sắp chết đến nơi, đây là triệu chứng của sự trúng độc. Độc thủ của Từ Văn đã thu phát tự do theo ý muốn, trong ba chiêu này chàng đã phát huy chất kịch độc. Vân Trung Tiên Tử đã bị thương lại trúng độc mà không chết ngay lập tức cũng khiến cho người ta phải kinh hãi. Xem ra mụ đã luyện được môn Hộ thân cương một loại luyện công chất độc không cho thấm vào được. Vì thế mà chiêu thứ nhất và chiêu thứ hai mụ vẫn chịu đựng được bình yên vô sự, chiêu thứ ba làm cho mụ bị thương cương khí hao tổn không tài nào hộ vệ được kinh mạch, để chất độc theo chỗ hở thấm vào liền mới phát sinh hiện tượng này.

Thượng Quan Hoàn Hồn dĩ nhiên đã biết rõ về điểm này. Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :

- Thượng Quan hội chủ ! Bây giờ hội chủ bảo sao ?

Thượng Quan Hoàn Hồn lớn tiếng đáp :

- Đây là ý trời các hạ thắng rồi.

- Còn lời hứa thì sao ?

- Dĩ nhiên phải thi hành.

Từ Văn cực kỳ xúc động, Ngụy Hán Văn mà chịu chết thì coi như mối huyết cừu Thất Tinh bảo đã trả xong. Còn việc lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoàn Hồn cầm đến cho Ngũ Phương giáo chủ để trao đổi cho mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ ra. Thế là từ nay chỉ còn một việc thanh lý môn hộ bắt Ngũ Phương giáo chủ trừng trị theo môn quy thế là mọi việc xong hết.

Trên môi chàng thoáng một nụ cười đau khổ, nụ cười này lộ ra bao nhiêu nỗi tàn khốc trên chốn giang hồ. khiến con người võ sĩ phải chịu đựng.

Bỗng một tiếng niệm :

- A Di Đà Phật !

Như phá tan bầu không khí chết chóc vang lên một vị lão ni mặc áo đen xuất hiện. Từ Văn đảo mục quang nhìn ra, chàng hít một hơi khí lạnh. Người xuất hiện này

chẳng ai xa lạ mà chính là người trong kiệu ngày trước tức là Đỗ Như Lan em gái của Bạch Thạch Thân Ni.

Lần trước Từ Văn xuất mất mạng về tay đối phương, Đỗ Như Lan chợt xuất hiện phát giác trong người chàng có đeo tín vật. Sau khi hỏi ra bà mới biết là người yêu ngày trước của bà là Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán hãy còn sống ở nhân gian.

Từ Văn chợt nhớ tới lão quái Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán ở sau núi Bạch Thạch nếu chàng không được lão truyền thụ thân pháp và trút chân nguyên bản thân cho thì chàng quyết chẳng được sống đến ngày nay. Món ân tình đó thật khó mà báo đáp.

Đỗ Như Lan xuất hiện lúc này và ở nơi đây khiến cho chàng rất đổi ngạc nhiên. Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn song song quay về phía lão ni thì lễ.

Lão ni nhìn chăm chú vào mặt Từ Văn, chàng chấp tay khom lưng nói :

- Lão tiên bối vẫn bình yên đấy chứ ?

Lão ni để một bàn tay lên trước ngực đáp lễ. Chàng lại hỏi tiếp :

- Chu lão tiên bối vẫn được mạnh giỏi chăng ?

- Y đã tạ thế rồi.

Từ Văn chấn động tâm thần liền hỏi :

- Sao ? Chu lão tiên bối từ trần rồi ư ?

Đỗ Như Lan đáp :

- Đúng thế ! Y rất cảm kích người về việc người hoàn thành tâm nguyện của y là đem tin đến bản ni. Đồng thời y rất quan tâm về những hành động sau khi người rời khỏi núi Bạch Thạch.

Câu nói của mụ dĩ nhiên Từ Văn hiểu ngay, chàng trịnh trịnh đáp :

- Văn bối đã chịu ơn đức của Chu lão tiên bối đã trút công lực cho dù chết cũng không quên được. Văn bối chưa đền đáp được chút gì nên rất lấy làm xấu hổ, có điều văn bối tự kiểm điểm thì chưa bao giờ ỷ vào tuyệt kỹ để hại người và gây nên sát nghiệp bừa bãi.

- Hay lắm ! Chu Công Đán ở dưới cửu tuyền biết vậy cũng yên lòng.

Từ Văn lại hỏi :

- Tiên bối tới đây có điều chi dạy bảo ?

Đỗ Như Lan hỏi lại :

- Người có biết hành vi của phụ thân người thế nào không ?

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Văn bối đã biết rồi.

Đỗ Như Lan lại hỏi :

- Người cũng hiểu rõ là Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn hai vị đây đã gặp tình trạng thảm khốc chưa ?

- Văn bối có biết.

Đỗ Như lan lại nói :

- Bần ni xem ra là giữa người và phụ thân người là Từ Anh Phong khác hẳn nhau. Người bần tính lương thiện có chịu nghe ta một lời chăng ?

- Xin lão tiên bối chỉ giáo.

Đỗ Như Lan hỏi :

- Người có vui lòng phế bỏ mối thù oán này không ?

Từ Văn lặng yên một lúc rồi trầm giọng nói :

- Lão tiên bối ! Lão tiên bối thử đứng vào địa vị của văn bối thì e rằng cũng không thể làm thế được.

- Theo ý bần ni thì mối ân cừu về người trên thì nên để cho người trên tính toán với nhau.

- Nhưng văn bối là kẻ làm con đã hiểu biết có việc không nên mà vẫn phải làm.

- Người không thể tha ba người này được ư ?

Từ Văn gạc nhiên không nói gì. Lòng chàng nóng tựa dầu sôi nào thù phải trả nào nợ phải đền. Nếu không có Chu Công Đán thì mình làm gì có ngày nay, mà theo lời của Đỗ Như Lan bỏ hết thù cũ thì lại là một việc mình không thể làm được.

Từ Văn nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi cất tiếng đáp :

- Vì nể mặt Chu lão tiên bối, văn bối xin ưng lời tha họ một lần.

Đỗ Như Lan lạnh lùng nói :

- Người không thể để được sự tự xử đoán với nhau được ư ?

- Xin tha thứ cho văn bối không thể tuân mệnh được.

- Được rồi, vậy người cứ tự ý mà làm.

Từ Văn không ngờ lại đi đến kết quả này, chàng vừa buồn rầu vừa phần kích nhưng không làm sao được, chàng dậm chân nói :

- Văn bối xin cáo từ.

Chàng chuyển mình đột nhiên sờ lấy một viên thuốc trong người liệng cho vị lão ni nói :

- Đỗ lão tiên bối ! Đây là thuốc giải để cứu mạng cho Văn Trung Tiên Tử.

Lão ni đón lấy viên thuốc cầm tay, bà xúc động nói :

- Bần ni ghi nhớ món ân tình này.

Từ Văn nói :

- Lão tiên bối bất tất phải quan tâm.

Rồi chàng băng mình vọt đi.

Chàng chẳng biết tại sao mình lại làm như vậy, đối phương là kẻ thù không đội trời chung mà chàng lại cứu mạng cho họ. Chàng không có cách nào giải thích được ngoài vụ đối phương tỏ ra có phong độ của kẻ võ sĩ. Chàng không quên mình ở cương chí tôn trong một môn phái thì những hành vi của chàng đem lại vinh hay nhục cho cả Vạn Độc môn.

Từ Văn chạy một lúc rồi dần dần bình tĩnh lại để nghĩ xem bây giờ mình nên hành động thế nào. Chàng nghĩ thầm :

- Phụ thân cũng bị giam ở Ngũ Phương giáo như vậy không thể trách người là không tìm cách liên lạc với mình nữa. Mình được gặp phụ thân lần sau cùng đã được người chỉ rõ kẻ thù gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là bọn Thượng Quan Hoàn mà khi đó lão Tú Sĩ Hoàn thiên nhất kiếm Ngụy Hàn Văn chưa gia nhập Hội Vệ Đạo vậy thật khiến cho mình khó hiểu. Chẳng lẽ ngày đó phụ thân cũng chỉ phỏng đoán mà thôi ?

Ngũ Phương giáo chủ là con người xảo quyệt vào hạng cáo già, dù ta phải gian nan lắm mới đối phó được với hắn nhưng cũng tự mình quyết hành động chứ không thể mượn tay kẻ khác.

Điều Thủ tiên sinh Tưởng Uy Dân đã ước hẹn với ta gặp nhau ở thành Chính Dương. Vậy theo kế hoạch đã định ta sẽ đến thành Chính Dương trước để một mặt cùng thế thúc thương nghị cách giải thoát người thân, mặt khác ta phải tự mình giải thích lập trường của mình cho Tưởng Minh Châu nghe. Bậc đại trượng phu đã nói một lời xem bằng chín vạc, vụ này không thu xếp được ổn thỏa không xong. Mỗi quan hệ nam nữ cực kỳ tế nhị chỉ một lần xử xử không thích đáng thì sau này sẽ tai hại vô cùng, về tình cũng như về lý phải phúc đáp cho hợp tình hợp lý mới yên. Còn việc trả oán Thượng Quan Hoàn đành chờ cơ hội sau này.

Từ Văn nghĩ vậy rồi theo đường Dự Trung chạy về phía thành Chính Dương.

Một hôm Từ Văn đến thành Chính Dương chàng biết có người theo hút nên không tới thẳng Quỷ ốc. Chàng tìm vào một tiểu điểm ở ngõ hẻm ăn cơm rồi ngồi chờ cho đến đêm. Điều mà chàng băn khoăn là việc lai lịch bí mật của Tưởng Uy Dân đã bị tiết lộ có thể gây ra chuyện bất ngờ, sự việc đã hiển hiện là bọn Ngũ Phương giáo không bỏ lỡ một cơ nào là không ngấm ngấm theo dõi. Nếu không thế thì bản lãnh chàng chẳng cần gì phải hoạt động bí mật.

Vào khoảng đầu canh hai Từ Văn nai nịt gọn gàng từ cửa sổ chuồn ra chạy thẳng về phía ngoài thành. Khi chàng xác định không có ai theo dõi rồi mới xăm xăm vọt về phía Quỷ ốc.

Quỷ ốc là một nơi rậm rạp quanh quẻ nhưng ngựa quen đường cũ chàng chẳng mất công tìm kiếm chạy thẳng tới nơi ngay. Chàng đi thẳng vào trước tiểu viện nơi mà chàng đã gặp đại mẫu Không Cốc Tô Lan Viên ngày trước. Trời tối mù mịt chẳng có đèn lửa chi hết mà cũng không nghe thấy tiếng người, Từ Văn trong lòng hồi hộp theo lẽ đối phương đã phát giác ra mình vào nhà rồi mới phải. Chàng khẽ đằng hắng một tiếng song hồi lâu vẫn không thấy phản ứng gì. Chàng lẩm bẩm :

- Lạ thật ! Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì rồi chăng ?

- Đây !

Từ Văn nghe tiếng giạt mình kinh hãi vì thanh âm này lại phát ra trên ngọn cây ở phía khu rừng rậm mé hữu. Chàng lớn tiếng quát hỏi :

- Ai ?

Có tiếng cười đáp :

- Có phải Từ thế huynh đó không ?

Nghe thanh âm hãy còn non nớt chàng biết ngay là ai rồi. Chàng vội hỏi :

- Tiểu Bảo đấy ư ?

Thanh âm kia đáp :

- Chính thị ! Tiểu đệ ở trên cây.

Từ Văn nhảy vọt lên chàng thấy một đồng đen sì bé nhỏ cuộn tròn lại ở chỗ chạng ba trên cây, chàng xoay mình trên không rồi từ từ hạ xuống cành cây gần đó. Quả nhiên đối phương là gã Tiểu Bảo lần trước chàng đã gặp, gã hãy còn là đứa con nít.

Khi Từ Văn ở Quỷ Hồ đã được Tướng Uý Dân cho chàng biết đã sinh được một cậu trai, nhưng lúc gã vừa buông tiếng khóc chào đời thì bà mẹ liền từ trần nên phải nhờ đại mẫu chàng nuôi nấng.

Chàng cất tiếng hỏi :

- Tiểu Bảo hiền đệ ! Có chuyện gì vậy ?

Tiểu Bảo đáp :

- Đêm nay có khách đến chơi.

- Khách nào ?

- Bọn Ngũ Phương giáo.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao hiền đệ lại biết chắc là tiểu huynh ?

- Gia phụ đã báo thì chắc đêm nay Từ huynh sẽ đến đây người sai tiểu đệ ra đây chờ Từ huynh, Từ huynh đi đâu một bước lão nhân gia cũng biết.

Từ Văn lại hỏi :

- Lệnh tôn về đến nhà bao giờ ?

- Mới về hôm qua.

- Lão gia đâu rồi ?

- ở cả trong nhà hầm.

- à này ! Bảo hiền đệ, lệnh tử có nhà không ?

- Có đấy ! Y vừa nhắc đến Từ huynh, tiểu đệ kêu Từ huynh bằng đại ca được không ?

- Được lắm chớ.

Tiểu Bảo lại hỏi :

- Đại ca ! Có phải đại ca sắp lấy đại thư không ?

Từ Văn gằn người ra không thể trả lời được, đối với một thằng nhỏ ngây thơ gã nói sao là đúng vậy. Gã đã hỏi câu này đủ chún mình cha con Tướng Uý Dân đã bàn bạc với nhau về chuyện này rồi. May nhờ đêm tối về mặt bên lên của chàng không lọt vào mắt gã.

Từ Văn là người cấp trí chàng đổi sang chuyện khác hỏi :

- Bảo hiền đệ ! Ta hãy bàn chuyện chính trước Ngũ Phương giáo chủ đến đây làm gì ?

Tiểu Bảo đáp :

- Chúng truy sát gia phụ.

- Lão gia đã xấp đặt gì chưa ?

- Gia phụ bảo đại ca đến rồi thì chờ cơ hội ra tay, hay hơn hết là bắt sống tên thủ lãnh để tra hỏi khẩu cung.

Gã chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng rất nhỏ vọng lại Từ Văn vội trở tay vào miệng ra hiệu gã đừng ỏi nữa.

Cứ theo thanh âm mà phán đoán thì những người tới đây bản lãnh rất cao cường. Hai bóng người vọt vào trong viện không một tiếng động, mục lực của Từ Văn rất minh mẫn chàng đã nhìn rõ là hai tên võ sĩ mặc áo gấm, cách ăn mặc này đã biểu lộ cấp bậc của đối phương rồi.

Một trong hai tên hỏi :

- Theo lời Phục Trang thì y đã phát hiện ra bóng người vào nhà mà sao lại không thấy đâu ?

Gã kia đáp :

- Chắc họ ẩn nấp đâu đây.

Gã này hỏi :

- Bao giờ mới hành động ?

Gã kia đáp :

- Còn chờ lệnh của Thống lĩnh đại khái vào khoảng canh ba.

Gã này lại hỏi :

- Đối phó với một lão ăn cắp mà làm gì phải phát động hiệu tay cao thủ đến thế ?

Gã kia đáp :

- Đừng có coi thường Diệu Thủ tiên sinh lão là tay đao để chứ không phải hạng tầm thường đâu.

Từ Văn không nhẫn nại được nữa, chàng ra hiệu cho Tiểu Bảo đừng có động đậy rồi chàng nhẹ nhàng từ trên ngọn cây buông mình hạ xuống. Hai người mới đến tai mắt cũng minh mẫn dị thường chúng vừa phát giác ra có điều gì khác lạ vội thủ thế đề phòng. Từ Văn không lên tiếng nhảy xổ lại như quỷ mị đồng thời phóng song chưởng

ra. Hai tiếng rên ư ử vang lên, thế là hai tên võ sĩ áo gấm đã mất mạng một cách hồ đồ. Từ Văn mỗi tay xách một tên bỏ vào một chỗ hẻo lánh.

Chàng quay mặt vào một cái phòng nhỏ, đột nhiên có ánh đèn vàng khẽ loé lên. Tiểu Bảo ở trên cây khẽ nói :

- Đại ca ! Đó là kế dụ địch.

Từ Văn xúc động tâm cơ lạng người đi chuồn vào phòng rất lẹ.

o0o